

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 28/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou Roštár – Slovák, s. r. o., Révová 7, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Slovák, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 16 C 461/2015-621 z 23. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C 461/2015-621 z 23. mája 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“ alebo „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že žalobou podanou na okresnom súde sa sťažovatelia domáhali zaplatenia finančnej sumy proti žalovaným spoločne a nerozdielne z titulu bezdôvodného obohatenia. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 16 C 461/2015 z 12. januára 2018 žalobu proti žalovanej v 1. rade zamietol. Proti tomuto rozsudku prvoinštančného súdu podali sťažovatelia v zákonnej lehote odvolanie. O riadnom opravnom prostriedku rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) svojím rozsudkom sp. zn. 25 Co 177/2018 z 23. januára 2019 tak, že rozsudok okresného súdu z 12. januára 2018 potvrdil a žalovanej v 1. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Rozsudok krajského súdu z 23. januára 2019 bol právnenému zástupcovi sťažovateľov doručený 25. februára 2019 a obsahoval poučenie odvolacieho súdu, v zmysle ktorého možno proti nemu podať mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie v lehote dvoch mesiacov odo dňa jeho doručenia. V zmysle uvedeného pripadol posledný deň lehoty na podanie dovolania na 25. apríl 2019.

Dňa 29. apríla 2019 podali sťažovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu na okresnom súde žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty (ďalej aj „žiadosť“) v zmysle § 122 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov

(ďalej aj „CSP“), ku ktorému pripojili aj zmeškaný úkon, a to dovolanie proti rozsudku krajského súdu. Sťažovatelia v žiadosti *„riadne odôvodnili omeškanie a uviedli, že na preukázanie svojich tvrdení poskytnú súdu v čo najkratšej možnej dobe dôkazy o tvrdených skutočnostiach.“*

O žiadosti rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 23. mája 2019 tak, že návrh sťažovateľov na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania zamietol.

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uviedli, že okresný súd o ich žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty rozhodol skôr, ako mu doručili dôkazy potrebné na riadne posúdenie žiadosti. Proti uzneseniu o odmietnutí zmeškania lehoty odvolanie nie je prípustné a jeho vydaním bol sťažovateľom odopretý prístup k súdu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie.

Podľa sťažovateľov tým, že okresný súd zamietol ich návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania, odoprel im možnosť, aby bol rozsudok krajského súdu z 23. januára 2019 *„podrobený kontrole zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a aby boli odstránené žalobcami (sťažovateľmi) vytykané závažné vady konania.“*

Dňa 29. apríla 2019 podal právny zástupca sťažovateľov elektronickou formou žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty v zmysle § 122 CSP, ku ktorej pripojil aj zmeškaný úkon – dovolanie: *„Zmeškanie lehoty odôvodnil mimoriadnou pracovnou vyťaženosťou celého pracovného kolektívu právneho zástupcu žalobcov v posledný deň lehoty na podanie dovolania, pričom uviedol viaceré realizované úkony právnej služby, ako aj iné príčiny odôvodňujúce zmeškanie lehoty na podanie dovolania. Záverom uviedol, že kompletne doklady preukazujúce mimoriadne pracovné zaťaženie právneho zástupcu žalobcu doručia súdu v čo možno najkratšom možnom termíne.“*

Právny zástupca žalobcov (sťažovateľov) pripravil finálne znenie dovolania bezprostredne po odpadnutí prekážky, vedomý si subjektívnej lehoty 15 dní na podanie žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty, plynúcej od odpadnutia tejto prekážky – mimoriadneho pracovného vyťaženia v posledný deň lehoty na podanie dovolania. V čase vypracovania Dovolania a Žiadosti právny zástupca sťažovateľov nedisponoval kompletnými dokladmi preukazujúcimi ním tvrdené skutočnosti, avšak vzhľadom na plynúcu subjektívnu lehotu Žiadosť podal dňa 29.04.2019. Ak by právny zástupca žalobcov

s podaním Žiadosti vyčkal až do momentu, kedy by disponoval kompletnými dokladmi preukazujúcimi ním tvrdené skutočnosti, vystavil by sa riziku, že Žiadosť podá oneskorene. Je nutné zdôrazniť, že Žiadosť obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, podal ju oprávnený subjekt, zákon odpustenie zmeškanej lehoty nevyklučuje, zmeškaný úkon bol podaný súčasne so Žiadosťou, Žiadosť bola podaná v lehote 15 dní od odpadnutia prekážky a žiadateľ zmeškanie lehoty odôvodnil ospravedlniteľnými dôvodmi, ktoré síce priamo v Žiadosti nepreukázal, no prisľúbil ich doplnenie v najkratšom možnom termíne, čo je s prihliadnutím na okolnosti a už plynúcu subjektívnu lehotu na podanie Žiadosti opodstatnené.“

Pred tým, ako stihol právny zástupca sťažovateľov doplniť dôkazy o ním tvrdených skutočnostiach odôvodňujúcich zmeškanie lehoty na podanie dovolania, okresný súd napadnutým uznesením z 23. mája 2019 návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania zamietol s odôvodnením, že „navrhovatelia (i) nepreukázali kedy odpadla prekážka, ktorá mala za následok zmeškanie úkonu a (ii) nepreukázali dôvod zmeškania úkonu – mimoriadnu pracovnú zaťaženosť právneho zástupcu žalobcov.“. Právny zástupca sťažovateľov doplnil žiadosť 3. júna 2019. Podľa názoru sťažovateľov bolo namieste, aby okresný súd v prípade, že „dospel k záveru, že žiadateľ príliš dlho otáľal s predložením požadovaných dokladov, žalobcov, resp. ich právneho zástupcu, vyzval na doplnenie dôkazov preukazujúcich ich tvrdenia a určil im na splnenie tejto povinnosti primeranú lehotu. Iba márne uplynutie lehoty určenej súdom by dostatočne odôvodňovalo záver o nepreukázaní ospravedlniteľného dôvodu pre zmeškanie lehoty a nezaťažilo by Uznesenie vadou nedostatočného zistenia skutkového stavu.“.

4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich ústavnej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 16C/461/2015–621 zo dňa 23.05.2019 porušené bolo .

Uznesenie Okresného súdu Nové Zámky č. k. 16C/461/2015 – 621 zo dňa 23.05.2019 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Nové Zámky na ďalšie konanie.

Okresný súd Nové Zámky je povinný uhradiť sťažovateľom trovy konania v celom rozsahu na účet právneho zástupcu sťažovateľov.“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Ústavnoprávne východiska v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

12. Ústavnú sťažnosť sťažovateľov treba považovať za zjavne neopodstatnenú. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 389/09, III. ÚS 288/2016).

13. Podstatou veci je tvrdenie sťažovateľov, že napriek tomu, že splnili podmienky na odpustenie zmeškania lehoty, okresný súd im na základe nezákonných dôvodov neodpustil zmeškanie lehoty, čím došlo k porušeniu ich práva na prístup súdu a spravodlivé súdne konanie.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, II. ÚS 231/04, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 257/2018).

15. Podľa § 122 CSP súd odpustí zmeškanie lehoty, ak ju strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Návrh treba podať do 15 dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon.

16. Rozhodovanie o odpustení lehoty je druh skutkového, „mini-meritórneho“ rozhodovania, ktorého predmetom je posúdiť okolnosti zmeškania lehoty. To však samozrejme neznamená, že takého rozhodovanie môže byť svojvoľné. Ide svojím spôsobom o mimoriadny opravný prostriedok, pretože ide o rozhodovanie o právoplatnom rozhodnutí.

Zmyslom odpustenia lehoty je umožniť strane vykonať procesný úkon, keď ho objektívne nemohla vykonať. Ide teda o vyváženie medzi takpovediac zákazom požadovať nemožné na jednej strane a ochranou druhej procesnej strany na strane druhej (II. ÚS 418/2018).

17. Právna úprava v Civilnom sporovom poriadku je neobvyklá tým, že umožňuje samosudcovi či samosudkyni rozhodnúť o tom, či umožní opravný prostriedok proti vlastnému rozhodnutiu. Aj z tohto pohľadu musí byť odôvodnenie presvedčivé.

18. Ustanovenie § 122 CSP upravuje podmienky, za súčasného splnenia ktorých môže súd odpustiť zmeškanú zákonnú lehotu. Nejde pritom o tzv. sudcovskú lehotu, ktorú môže súd v prípade potreby predĺžiť. Zmyslom uvedeného ustanovenia je ochrana práv strany sporu. Posúdenie ospravedlniteľnosti dôvodu, pre ktorý strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškal zákonnú lehotu, je plne v dispozícii všeobecného súdu a dôvod sa vždy posudzuje podľa okolností konkrétneho prípadu. Návrh na odpustenie zmeškania lehoty je potrebné podať zároveň so zmeškaným úkonom v lehote pätnástich dní po odpadnutí prekážky a je v ňom potrebné uviesť okrem dôvodu zmeškania lehoty aj skutočnosti, z ktorých vyplýva, že je podaný v uvedenej pätnásťdňovej lehote. V prípade absencie týchto náležitostí súd návrhu na odpustenie zmeškania lehoty nevyhoví. Je len na úvahe súdu, akým spôsobom vyhodnotí stranou uvádzané skutočnosti, a táto úvaha musí rešpektovať zákonné limity a byť náležite odôvodnená. Všeobecný súd musí mať na pamäti, že odpustenie zmeškania lehoty je mimoriadnym úkonom, pretože sa ním narušuje právna istota ostatných sporových strán, ktorých sa rozhodnutie týka.

19. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľov bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľov a s tým spojené možné porušenie ich označených ústavných práv, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery okresného súdu v ňom uvedené je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

20. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol:

„Žalobcom v 1.a 2. rade bol rozsudok Krajského súdu v Nitre... zo dňa 23.01.2019 doručený elektronicky prostredníctvom zástupcu dňa 25.02.2019. Včas podané dovolanie mohlo byť v lehote do 25.04.2019. Žalobcovia v 1. a 2. rade podali elektronicky dňa 29.04.2019 žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania, súčasne so žiadosťou podali zmeškaný úkon – dovolanie. K žiadosti však nepredložili žiadne doklady preukazujúce skutočnosti uvádzané v žiadosti. V závere žiadosti uviedli, že doklady preukazujúce mimoriadne pracovné zaťaženie právneho zástupcu žalobcu doručia súdu čo v možno najkratšom čase. Do dňa rozhodnutia t. j. 23.05.2019 však súdu neboli doručené žiadne doklady preukazujúce mimoriadnu pracovnú vyťaženosť právneho zástupcu žalobcu.

... Z preskúmania súd zistil, že žiadosť podal oprávnený subjekt, zákon podanie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty nevyučuje, zmeškaný úkon – dovolanie, bol podaný súčasne so žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty. Zvyšok predpokladov zo žiadosti žalobcov nie je preukázaný, nie je preukázané, kedy odpadla prekážka, ktorá mala za následok zmeškanie úkonu, nie je preukázaný dôvod zmeškania úkonu – mimoriadna pracovná vyťaženosť právneho zástupcu žalobcov.

Vzhľadom na uvedené, že žalobcovia nesplnili kumulatívne všetky zákonné dôvody na vyhovie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty bola žiadosť žalobcov o odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania zamietnutá, z dôvodu, že právny zástupca žalobcov nepreukázal koniec mimoriadnej pracovnej zaťažnosti a tým koniec odpadnutia prekážky na uskutočnenie zmeškaného úkonu a nepreukázal dôvody žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty- svoju mimoriadnu pracovnú vyťaženosť.“

21. Ústavný súd po preskúmaní sťažnostnej argumentácie a napadnutého uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že okresný súd príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu nie je arbitrárne, je riadne odôvodnené, a teda ústavne akceptovateľné z hľadiska práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces.

Okresný súd správne poukázal aj na skutočnosť, že v danom prípade neboli splnené všetky zákonné dôvody na vyhovie žiadosti, pretože sťažovatelia, resp. ich právny zástupca nepreukázali, kedy odpadla prekážka, pre ktorú nebolo možné podať dovolanie v zákonnej lehote, a nebol preukázaný ani dôvod zmeškania lehoty. Argumentácia sťažovateľov, že okresný súd rozhodol „*skôr, ako mu sťažovatelia doručili dôkazy potrebné na riadne posúdenie žiadosti*“, teda tzv. predčasne, sa javí ako účelová, pretože od podania žiadosti sťažovateľov do vydania napadnutého uznesenia uplynulo presne 24 dní a do doplnenia žiadosti až 35 dní (právny zástupca sťažovateľov doplnil žiadosť 3. júna 2019, pozn.).

22. V súvislosti so sťažovateľmi uplatnenou námietkou odopretia prístupu k súdu považuje ústavný súd za vhodné poukázať aj na stabilizovanú rozhodovaciu prax všeobecných súdov v porovnateľných veciach, v ktorej sa uvádza, že súd neodníme účastníkovi konania možnosť konať pred súdom tým, že zamietne jeho návrh na odpustenie zmeškania lehoty, keď neuzná ním tvrdený dôvod za ospravedlniteľný (uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* 1/2003, s. 2; sp. zn. 5 Cdo 288/2009 z 24. novembra 2009; sp. zn. 3 Cdo 155/2010 z 5. augusta 2010).

23. Napokon ústavný súd poznamenáva, že právne, ale aj faktické ustráženie lehoty patrí k hlavným advokátskym cnostiam, ako uvádza prof. Filip: „*Ne náhodou se také říká, že po palmární knize je kalendář nejdůležitější pomůckou advokáta, pro ostatní právníky (ty bez palmární knihy) možná tedy tou nejdůležitější.*“ [FILIP, J. Prezidentské volby v roce 2003 a počítání času v ústavním právu. In: *Časopis pro právní vědu a praxi*. 2003, č. 1, s. 59. Dostupné na internete: <https://journals.muni.cz/cpvp/article/view/8063>. (m. m. II. ÚS 346/2018, II. ÚS 418/2018)].

24. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a sťažovateľmi namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol

dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími ich požiadavkami uvedenými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2020

Luboš Sziget
predseda senátu